

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **V., Y.,** zastoupená Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou se sídlem Černošice, Školní 1238, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 129/2004 - 28 ze dne 2. 8. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností nadepsané usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta její žaloba, jíž se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-558/VL-07-P11-2003 ze dne 21. 1. 2004. Rozhodnutím správního orgánu stěžovatelce nebyl udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žaloba stěžovatelky podle krajského soudu postrádala jakékoli žalobní body, z nichž by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené výroky krajského soudu za nezákonné či nicotné, tedy náležitost

žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka podle soudu původním podáním obecně namítala nesouhlas se správním rozhodnutím, aniž by konkrétním způsobem uvedla, jak byla zkrácena její hmotná nebo procesní práva či jaké vady v postupu žalovaného spatřuje. Soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se zabýval doplněním žaloby, které bylo učiněno až po lhůtě 15 dnů ode dne převzetí napadeného rozhodnutí.

V kasační stížnosti stěžovatelka za důvod jejího podání označila důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že podáním, které bylo soudu zasláno 24. 2. 2004, doplnila žalobu o konkrétní důvody, z nichž vyplývá, z jakých příčin považuje napadené výroky za odporující zákonu. Z tohoto doplnění tedy vyplývají žalobní body, v důsledku čehož je její žaloba kompletní, když splňuje všechny náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s. Domnívá se tedy, že v jejím případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jestliže žalobní body doplnila 5 dnů po lhůtě pro podání žaloby, nejednalo se o neodstranitelný nedostatek podání, pro nějž by nebylo možné v řízení pokračovat. Stěžovatelka dodala, že při doplňování své žaloby postupovala v dobré víře podle tehdejší soudem akceptované praxe týkající se doplňování žalob. Vzhledem k těmto skutečnostem stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v podání stěžovatelky označené jako žaloba proti správnímu rozhodnutí, které bylo doručeno žalovanému dne 4. 2. 2004, je uvedeno pouze to, kdo je podatelem, jaké správní rozhodnutí je napadáno a v jakém rozsahu. Je v něm vyjádřen nesouhlas s tímto rozhodnutím a žádost o kladné rozhodnutí soudu. Podle této žaloby bylo správní rozhodnutí stěžovatelce doručeno 4. 2. 2004. Stěžovatelka dále uvedla, že odůvodnění žaloby doplní dodatečně. Doplnění žaloby, které obsahuje skutková tvrzení, z nichž lze zjistit, z jakých důvodů je správní rozhodnutí žalovaného stěžovatelkou napadáno, bylo soudu zasláno 24. 2. 2004 a doručeno 26. 2. 2004.

Ačkoliv stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve skutečnosti namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu skutečně uplatněného důvodu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. upravuje zvláštní náležitosti žaloby. Pod písmenem d) cit. ustanovení je pak jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Krajský soud podání stěžovatelky odmítl s odkazem na neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, který spatřoval v tom, že její žaloba ze dne 4. 2. 2004 neobsahovala žalobní body. Uvedl přitom, že nepřihlédl k doplnění žaloby, neboť toto podání bylo učiněno až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby.

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvádí, že neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. judikát publikovaný pod 113/2004 Sb. NSS).

Na straně druhé § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, a tedy v souladu se shora uvedeným judikátem i pro doplnění žalobního bodu do podání, které dosud žádný žalobní bod neobsahovalo, a kterému tedy chybí i povinné tvrzení o zkrácení na právech dle § 65 odst. 1 s. ř. s., nikoliv však na odstranění jiných vad žaloby. Vady žaloby, mezi něž patří i skutečnost, že žalobní bod je formulován nedostatečně přesně či podrobně, jsou odstranitelné postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Teprve v případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením řízení o takovém podání, přičemž o tomto následku musí být podatel ve výzvě poučen.

V dané věci je tak rozhodující otázka, zda stěžovatelka splnila podmínky žalobní legitimace spočívající v tvrzení nezákonnosti správního rozhodnutí a v důsledku toho zkrácení na svých právech a zda byl v původní žalobě následně uveden alespoň jeden žalobní bod či nikoliv. Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v žalobě vyjádřila pouze svou nespokojenost s rozhodnutím a požádala o zrušení napadeného rozhodnutí. Tyto skutečnosti však žádným způsobem nerozvedla ani blíže neupřesnila. Formulace žaloby podle zjištění Nejvyššího správního soudu nesplňuje ani ty nejnižší požadavky na formulaci žalobního bodu, neboť z ní nelze bez dalšího dovodit jakoukoliv právní argumentaci či skutková tvrzení. Nejvyšší správní soud se tak s krajským soudem shoduje v tom, že žaloba žádný žalobní bod, byť nedokonale formulovaný, neobsahovala, a dodává, že žaloba zároveň neobsahovala ani povinné tvrzení o zkrácení na právech v důsledku nezákonnosti rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Je-li tomu tak, pak jakékoliv doplnění žaloby o tvrzení o zkrácení na právech a o žalobní bod ze strany stěžovatelky je třeba v souladu s výše uvedeným judikátem Nejvyššího správního soudu považovat za rozšiřování žaloby, které je přípustné pouze ve lhůtě pro podání žaloby a které je naopak po uplynutí této lhůty vyloučeno (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Stěžovatelka v dané věci sice žalobu doplnila o žalobní body, učinila tak však až po uplynutí patnáctidenní lhůty pro podání žaloby proti správním rozhodnutím ve věcech azylových. Krajskému soudu tedy lze přisvědčit, že žaloba v původní podobě nebyla projednatelná. K doplnění žalobního bodu, které by umožnilo projednání žaloby, však nebylo možno přihlédnout, neboť bylo učiněno po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ústí nad Labem nedopustil nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť původní žaloba stěžovatelky bez příslušného tvrzení nezákonnosti a na něj navazujících žalobních bodů způsobuje nedostatek podmínek řízení, jež po marném uplynutí lhůty ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. již nemohl být účinně odstraněn.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto ji jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

S přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu